

'அந்த மரத்தலை அவன் நன்றாக அறிவான். அந்த இடத்திற்கு அங்கே தடவகைகள் வந்திருக்கின்றன. அவனுடைய தந்தையின் மரணத்தின் பின்னர் அந்தக் குரல் அவனுடன் அடிக் கடி பசியிருக்கின்றது. மிவிஹாகி என்ற உருவத்திலே தனக்கு ஒரு நங்கூரம் கிடக்கக் கட்டும் என்கிற ஓரயோசனை நம்பிக்கை மட்டுமே அவனதை தடுத்து வைத்திருந்தது....அவன் கயிறறினதை தயார் செய்துவிட்டான். 'நியோரோகே கயிறறினதை தயார் செய்துவிட்டான். அவனது வாழ்வின் எல்லா நம்பிக்கைகளும், சிறு பராயம் தொடர் இரந்து வந்த கனவுகளும் தோற்கடிக்கப்பட்ட பிற்பாடும், வலிந்த கைகளின் மீர்க்க தனமான பிடியில் நசுக்கி அழிக்கப்பட்ட பிறகு அவன் இறுதி முடிவாக தற்கொலையைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தான். அந்த இளைஞனிடம் கல்வி கற்கும் ஆர்வமும், அதன் மீலமாகத் தன் நிலத்தின் விபிவுகளும்மான பல எண்ணங்கள் தங்கிக் கிடந்தன. அந்த எண்ணங்களையே நினைவில் காண அவன் தன் இரப்பது வயது வரையிலான காலப்பகுதி வரகைக்கும் முயற்சித்துக் கொண்டே வந்திருக்கிறான்.

முதலில் ஏனென்ற காரணமே அறியாது சித்திரவதையிட்டான். தங்கள் பார்வையில்தான் எதிரியாகக் கண்டவரின் மரணத்துக்கும் அவனுக்கும் எந்தவிதமான சம்பந்தங்களற்றபோதிலும் அவன் மிகக் கொடூரமாகத் தண்டிக்கப்பட்டான். அவனது தாய்மார், சகோதரர்கள், தந்தை என எல்லோரும் வதகைக்கப்பட்டார்கள். மனதின் ஆழத்தில் கனவுகள் நிரம்பியிருந்தவனின் எதிர்காலம் குறித்த அனதையும் சித்திரந்தன. அவன் ஏதும் செய்யவியலாப் பதற்றத்தோடு தன் ஆசிரியரின் மரண ஓலத்தகைக் கட்டான். அவன் நசேத்த தந்தையை வன்முறைக்குப் பலிகொடுத்தான். நசேத்த சகோதரர்களையுத்தங்களில் இழந்தான். எஞ்சிய ஓரே நம்பிக்கையான தனது நசேத்துக்குரியவளால் இறுதியாக, மிகுந்த வலியோடு நிராகரிக்கப்பட்டான். அந்த

நசேத் துக் குரியவள் அவனது பாலய காலந் தடாட்டு அவனது சினகேதி. அவர்களது பரவீ க நிலத்தின் எதிரியின் மகள். அவனது மனதுக்கு நரூக் கமான தவேதபை பணணவள்.

கனய எழுத்தாளரான 'கஃகி வா தியாங்கோ' எழுதிய 'தயேம் ஒளி', 'இரூள் நீ டிக் கிறது' ஆகிய இரண்டு பாகங்களகைக் கரண்ட 'தமே பி அழாதே பாப்பா' (Weep not child) மறே கஃரிய வலிகளசைச் சலாக்கிறது. தமது மணணில் நிம்மதியாக வாழும் கறுப்பு மனிதரிடயே வேற்று மனிதர்கள் நுழவைதால் ஏற்படும் மாற்றங்களை நிலம், கல்வி, காலநிலை, தடாழில், யுத்தம், அடக்குமுறை, அநீதி, தலால் வி எனப் பல விடயங்களதைத் தடாட்டு எழுதப்பட்டிருக்கும் இந் நாவலானது கறுப்பொரூளில் நஜை ரிய எழுத்தாளரான 'சினுவா ஆச்சிபி'யின் சிதவைகுகள் (Things fall apart) நாவலை ஒத்திருக்கிறது. இரண்டுக்குமான ஓரே கறுப்பொரூள் பரவீ க நிலச் சலாந்தக காரர்களிடயேயான அந்நியர்களின் ஆக்கிரமிப்பும், அது ஏற்படும் சமஃகச் சிதவைகுகளும், வன்முறைகுகளும், சீ ரழிவுகுகளும்.

'சுதந்திரம்?' என்று அவனுடயை சகா கலேட்டான்.

'அது ஓரூ மாயை. உனக்கும் எனக்கும் என்ன சுதந்திரம் இரூக்கின்றது?'

'நாம் எதற்காகப் பரூரூடுகிறோம்?'

'கலல்லுவதற்கு. நீ கலல்லாவிட்டால், நீ கலல்லப்பட்டு விடுவாய். எனவே, நாங்கள் தடாடர்ந்து கலான்றுகலாண்டே இரூக்கவணேட்டும். எனவே, நாங்கள் தடாடர்ந்து கலான்று கலாண்டே இரூக்கவணேட்டும். இதுதான இயற்கையின் நியதி. குண்டுகுகள், நச்சுப்புகை, இன்னும் பல ஆயுதங்களபை பயன்படுத்தி வளளகை காரணும் கலல்லுவதற்காகத்தான பரூரூடிக் கலாண்டிருக்கின்றான்.'

'ஓரூ மகத்தான நியாயத்திற்கல்லாமல், பரூரூடுவதுவும் கலாலகைகள் சயவ் வதும் தவறானது என்று நீ நினகை கவிலலயை?'

'எங்களுடயை மகத்தான நியாயம் என்ன?'

'ஏன்? சூதந் திரமும் நமது இழந்து போன பாரம்பரியத்திற்கு மீ ளுவதும் தான்!'

'நீ சொல்வதில் நியாயம் இருக்கலாம். ஆனால், என்னபைப் பொறுத்தமட்பிலே நான் இழந்துவிட்ட என் சகோதரன் மீ ளாத வரையிலும், சூதந் திரம் எனக்கு அரத் தமற்றதாகவே இருக்கும். அது நிகழக்கூடிய காரியம் அல்ல. எனவே, போராடவதும், என் வாளுக்கு கிரயாகி மடிபவன்கை கண்டு ஆனந்திப்பதையும் தவிர எனக்கு வேறே எதுவும் மிஞ்சப் போவதில்லை. ஆனாலும், போதும். சீ ஃப் யாகோபு சதெத்துத்தான் ஆக வண்டும்.'

சூதந் திரம் பற்றிய இந்தக் கருத்தாடல், யுத்த களங்களிலுள்ள மனசாட்சியுள்ள ஓவ்வொருவருக்கும் எட்டிப்பார்க்கும் குரல்தான். யுத்தம், அதன் தவே, இரத்தம், பலி, ஆட்கள்கை கொண்டொழிக்கும் வாழ்க்கை அனதைத்துக்குமான மடில காரணம் பயம் தான். தனது உடமை தன்ன விட்டுப் போய் விடும்போது என்ற அச்சத்தில் ஒருவன் ஆயுதமநே தினால், எதிரி தான் கைப்பற்றி வதை திருப்பதை இழந்துவிடும்போது என்ற அச்சத்தில் அவனுக்கெதிராக ஆயுதமநே துகிறான். இதுவே வழிவழியாகத் தொடர்கிறது.

இந் நாவலின் ஒரு பகுதியில் கறுப்பினச் சிறுவனான நியோரோகே, தனது தந்தை வலே பாரக்கும் வளெளையினத்தவர் வீட்டுச் சிறுவன் ஒருவனைச் சந்திக்க நேர்கிறது. அது பற்றி நியோரோகே சொல்கிறான்.

என் தந்தையைப் பார்ப்பதற்காக நான் அடிக் கடி வந்திருக்கிறேன். என் உயரமுள்ள ஒரு பையன் இங்கே இருக்கிறான். அவனுடைய தோல் மிகவும் வளெளை. அவன் திரு.ஹோலன்ஸின் மகனாக இருப்பானென்று நான் நின்கை கிறேன். தன் தாயின் பாவாடையிலே அவன் தொங்கிக் கொண்டு திரியும் விதத்தை நான் விரும்பவில்லை. அவன் பயந்த சூபாவம் உள்ளவன் போலும். இருப்பினும் அவனுடைய கண்கள் என்மீ தடுபதிந் திருந்தன. சற்று ஆச்சரிய உணர்ச்சியுடன் பார்த்தான். இரண்டாம் முறை அவன் தனியாக இருந்தான். என்னகை கண்டதும், அவன் எழுந்தது, என் திசையில் நெடந்து வந்தான். அவன் எதற்காக அப்படி வந்தான் என்பதை அறியாமல் நான் பயந்து போனேன். நான் ஓடினேன். அவன் அப்படியே நின்று என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு அவன் திரும்பி நெடந்தான். நான் அங்கு சிலைலும் பொழுதுதலைலாம் என் தந்தைக்குப் பக்கத்தில் நிற்பதை நான் உறுதி செய்து கொள்ளுவனே.'

இதே ஸ்டீபன் எனும் வளையினச சிறுவனை, இருவரும் வளர்ந்து வாலிபர்களாகி விட்ட பிறகு கல் லிரியில் எதே சையாகச் சந்திக்க நேர்கிறது நியோரோகேக்கு. அப்பொழுதில் அவர்களது சிறுபராயச் சந்திப்பு குறித்து இருவரும் நினைவுகூர்கிறார்கள்.

நியோரோகேயுடனோ, அல்லது வறோ யாராவது பிள்ளைகளுடனேயோ பசே வணேட்டும் என்கிற நோக்கத்துடன் வலையோரமாகக் காத்திருந்த அநகே சந்தர்ப்பங்களைச் சூலபமாக ஸ்டீபனினால் நினைவுக்குக் கொண்டுவர முடிந்தது. ஆனால், அவர்கள் சமீபித்த பொழுதெல்லாம் அவன் பயந்தான்.

'நாங்கள் உன்னைப் பார்த்ததில்லை'

'நான் வீதியோரமாக ஒளிந்திருப்பேன். நான் உங்களிலே சிலருடன் பசே ஆசைப்பட்டேன்.' ஸ்டீபன் தன்னுடைய நாணத்தினை இழந்து கொண்டிருந்தான்.

'ஏன் நீ பசேவில்லை?'

'நான் பயந்தேன்.'

'பயமா?'

'ஆம். நீங்கள் என்னுடன் பசேமாட்டீர்களென்றும், என்னுடைய சகவாசத்தினை விரும்பமாட்டீர்களென்றும் நான் பயந்தேன்.'

'நான் அன்று உன்னைப் பார்த்து ஓடியதை மன்னித்துக் கொள். நான் கட்டப் பயந்துபோனேன்.'

'பயம்?' இப்பொழுது ஸ்டீபன் அதிசயப்படும் முறை வந்தது.

'நான் உன்னகைக் கண்டு பயந்தனே.'

'ஆனால், உனக்கு நான் ஒரு கட்டுதலும் சய்யவில்லையே?'

'இருந்தாலும் பயமாக இருந்தது. உன்னுடைய நோக்கத்தை என்னாலே எப்பிடிப் புரிந்துகொள்ள முடியும்?'

'வடிகை'

'ஆம். வடிகைதான். ஏதாவது ஒன்றைக் கண்டு பயப்படும் விதத்திலே வளர்க்கப்பட்டதினாலோ, அல்லது மற்றவர்கள் பயப்படுகிறார்கள் என்பதினாலோ, உள்ளம் பயப்பட வேண்டும் என்கிற பக்குவத்தை அடந்தது, அதன் காரணமாக எதையாவது கண்டு பயப்படுவது வடிகையானதுதான்...அதுதான் என்பதற்குக் காரணம். உன்னுடைய சகோதரர்கள் நரைரோபிக் குச்சினேறும் திகளிலே நடந்து, வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்துபொழுது, ஐரோப்பியர்கள் தங்களைப் பார்த்த விதத்தினதைத் தாங்கள் விரும்பவில்லை என்று சொல்வதை நான் கட்டிருக்கிறேன்.'

'எல்லா இடங்களிலும் இதே கதைதான். ஆப்பிரிக்கர்கள் தங்களைப் பார்க்கும் விதத்தினதைத் தாங்கள் விரும்பவில்லை என்று அநகே நண்பர்கள் சொல்லக் கட்டிருக்கிறேன்.....'

என உரையாடல் தொடர்கிறது. இங்கு நியோரோகே கற்பினை இளைஞன். ஸ்டீபன் வள்ளையின் இளைஞன். நிலத்தின் காரணமாக ஒருவருக்கொருவர் எதிரிகளான இரு இனத்துப் பெரியவர்களினதும் புதல்வர்கள். இருவருக்கும் சிறு வயது தொடரே எதிர் இனத்தவர்கள் மீதான அச்சம். அதனையே இந்த உரையாடல் தெளிவுபடுத்துகிறது. காலங்காலமான அடக்குமுறை விதத்தை அச்சமும், அடக்கியாளும் வாய்ப்பு பறிபடைய விடாமலே என்ற அச்சமும் அச்சமற்ற கத்தினதைப் பாழ்ப்படுத்துகிறது. சிறு மனங்களில் விதகைக்கப்பட்ட அச்சத்தின் விதவை வளரந்து மிக மோசமான எதிர்வினகைகளைத் தடுவது கதை விரிவாக அலசியிருக்கிறது. கற்பினைத்தவர்களே, வள்ளையின் இராணுவத்துக்குக் காட்பிக்கொடுக்கும் துரோகத்தைச் செய்பவரான, நியோரோகேயின் அன்புக்குரியவளான மிவிஹாகியின் தந்தையாகோபு கொல்லப்பட்ட விடுகிறார். அவர்கைக் கொலை செய்த சந்தக்கேத்தின் பரேல நியோரோகேயின் தந்தை

நிகரோதோ வளெள்ளையின வன்முறைகைக் குப் பலியாகி விடுகிறார். அதனால் ஸ்டீ பனின் தந்தை ஹோலன்ஸ், நியரோரோகையின சகோதரனால் கொலை செய்யப்பட்டது விடுகிறார். இப்பட்டியான பழிகைப் பழிகள் வரலாறாகியிருக்கின்றது.

பிரவீக நிலத்தில் நிம்மதியாகவும், தமது வாழ்வியக்கங்களோடும் அமையியாகவும் வாழ்ந்துவருபவர்களிடையே விஷகை கிருமிகள் போலவறேறும் மனிதர்கள் நுழைந்து அதன் அமையி கடுவதென்பது கென்ய, ஆப்பிரிக்க மக்களோடும் மட்டும் நின்றும்விட்ட ஓன்றல்ல. நமது தசேங்களிலும் இததைதான் அனுபவித்திருக்கிறோம். அனுபவிக்கிறோம். வளெள்ளையினரின் ஆட்சி, அதனால் ஏற்பட்ட சமிக்ச சீர்குலைவுகள் மற்றும் உள்நாட்டுப் போர் என நாம் அனுபவித்த பலவற்றையும் நினவிலைக் கொண்டு வந்து நிறுத்துகின்றன இந் நாவல்கள்.

'சினுவா ஆச்சுபி'யின் சிதவைவுகள் நாவலில், கொட்டப்பட்ட நீர், பளிங்குச்சீ மெந்துத் தரையில் வழுகை நகர்வதைப் போலவளெள்ளையினத்தவர்கள், அக்கறும்பினத்தவர்கள் மத்தியில் ஊடும்வியதைச் சொல்கிறது. பிரவீக மக்கள் தங்கள் நிலத்தில் பெரிதும் மதித்து நடந்த கலாசார அடையாளங்கள், சம்பிரதாயங்கள் அனதைதிலும் பெரிதும் மாற்றங்களகைக் கொண்டு வந்திருக்கிறது இந் த ஊடும்வல. 'ஓக்கொங்வோ' எனும் மனிதனையும், அவனது குடும்பம், நண்பர்கள் மற்றும் சூற்றம் அனதைதையும் கொண்டு ஓவ்வொரு மனிதனதும் அடிப்படையான ஜனநாயக உரிமைகள் மறக்கப்பட்டும், அவர்களது வாழ்வை கொடியிருள் சமீபந்ததை மிகவும் ஆழமாகவும், வாசகர்களும் உணரும் வலியோடும் தந்திருக்கிறார் சினுவா ஆச்சுபி.

'தங்கள் கோயிலகைக் கட்ட ஒரு நிலம் கடைக்கிறார்கள்.' உசென்டும் தங்களகைக் குள் ஆலோசனை செய்துபோது தன் சக பெருங்குடி மக்ககைக் குச் சொன்னான். 'நாங்கள் ஒரு துண்டும் காணிகொடும்போம்' என்று சொல்லிவிட்டும் நிறுத்தினான். அவர்களிடையே ஆச்சுரியத்தையும் இணக்கமின்மையையும் வளெளிககாட்டும் முணும்முணும்பு துானறியது. 'தீயகாட்டின் ஒரு பெருதியை அவர்களகைக் குக் கொடும்போம். சாவைவென்றவர்கள் என்று பெருமைபசுகிறார்கள். யுத்த பிமி ஓன்றகைக் கொடும்போம். அங்குதங்கள் வறெறியகைக் காட்டட்டும்.' எல்லாரும் சிரித்துக்கொண்டு அதற்குச் சம்மதித்தார்கள்.

'தீயகாடும்' என்பது அப்பிரவீக மக்களின் ஓவ்வொரு கிராமத்திலும் இருந்த ஒரு ஓதுக்கப்பட்ட நிலப்பகுதி. அம்மை, குஷ்டம் போன்ற தீராக கொடிய வியாதிகளால் பாதிக்கப்பட்டும் இறந்தவர்களபுதகைக் கும் பிமி. வளெளையர்கள் வந்து அவர்களகைக் குன்றொரு இடம் கடைடபொழுகுது 'வெகுவிரவில இறந்துவிடும்வர்கள்' என்ற அதீத நம்பிக்கையோடும் கறும்பினத்தவர்களால் கொடும்பட்ட ஒரு சிறிய இடம். பின்னாட்களில் கறும்பினத்தவர்களகைக் குச் சொந்தமான எல்லா இடங்களையும் வளெளையர்கள் கைப்பற்றிக் கொள்வதற்கு திட்டம் வகுத்துக் கொள்ளப்போவது

தெரியாமல் கொடுத்த மூதல் இடம்.

இப்படியாக, இந்த இரண்டு நாவல்களும் கற்புப்பினத்தவர்களின் பார்வையீடுகளை மூலக்களம், கலாச்சார நடமாற்றங்களை, சில மட்டும் பிழைகளை, இன்னும் வலிகளை, பின்னாட்களில் எதிர்கொள்ள நேர்ந்த அடக்கமற்றவை, அநீதி, வன்முறைகளைச் சொல்வதில் வற்றியிருக்கின்றன. பொதுவாகவே கற்புப்பினத்தவர்கள் காட்டுமிராண்டிகளென்று வள்ளையர்கள் பரப்பிய கருத்தினைப் பொய்யாக்கி, தன்பங்கு நேர்மையினை எடுத்துயம்புகின்றன இரண்டு கதைகளும், அதன் மாந்தரம். சினுவா ஆச்சுபியின் நாவலில் வாசிக்கக் கிடக்கவும் சுவாஸ்யமான, பார்வையீடு கற்புப்பின மக்களின் வாழ்க்கை மூலக்களம், சம்பிரதாயங்கள், திருமண, திருவிழா, போட்டி, பந்தய நிகழ்வுகள், வன்மங்கள் போன்றவை குறித்த பரந்த விளக்கம் க்கி வா தியாங்கோவின் நாவலில் அவ்வளவாக இல்லையெனினும் இரண்டுமே ஒரே கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதான எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அதே போல, இரண்டு நாவல்களிலும் பலதர மணம், கதை சொல்லும், கடைக்கும் வழக்கம் என்பன போன்ற பல விடயங்கள் பொதுவானதாக இருக்கின்றன. அத்தோடு, இரண்டு நாவல்களினதும் பிரதான கதாபாத்திரம் இறுதிவரை பல வன்முறைகளை, காயங்களைச் சந்தித்து இறுதியில் தற்கொலையை நோக்கித் தான் நகர்கிறது.

ஆங்கில மொழியிலிருந்து தமிழுக்கு இந் நாவல்கள் மிகவும் அருமையாகவும் தள்ளிவாகவும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கவும் காரணத்தினாலேயே இந்த எழுத்துக்களை, அவை சொல்லவரும் அதே உணர்வுகளோடு புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. இந்த நேரத்தில் 'சினுவா ஆச்சுபியின்' 'சிதைவுகளை' தமிழில் தந்திருக்கும் எழுத்தாளர் என.கே. மகாலிங்கம், 'க்கி வா தியாங்கோ'வின் 'தமே'பி அழாதே பாப்பா'வை தமிழில் தந்திருக்கும் எழுத்தாளர் எஸ்.பொன்னுத்தாரை ஆகியோரை நன்றியோடு நினைவுக் கொள்வோம்.

யுத்தம், புலம்பெயர் நேரம் கொடுமை, அது தரம் பரிழப்புகள், சொந்த மண்ணிலேயே அகதிகளாக கப்படும் வலி அனாதை தும் இக் கதைகளில் வரும் கதாபாத்திரங்களாகப் போலவே எல்லா மக்களும் பொதுவானது. அதன் காரல், மரண ஓலத்தை ஒத்தது. வள்ளியை அடிப்படையாக எழுதப்பட்ட நாவல்கள் இவை. எழுதப்படாதவை இன்னும் எத்தனையோ?

mrishanshareef@gmail.com